

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **I. T.**, zast. Mgr. Petrem Křížákem, MBA, LL.M., advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava - Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2015, č. j. OAM-725/ZA-ZA14-ZA15-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 1. 2016, č. j. 62 Az 6/2015 – 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci Mgr. Petru Křížákovi, MBA, LL.M., advokátu se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava - Moravská Ostrava, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **8 228 Kč**, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se podanou kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného specifikovanému tamtéž. Žalovaný jím rozhodl, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) téhož zákona a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez

státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Polská republika.

[2] Žalobkyně na území České republiky přicestovala přes Polskou republiku a dne 27. 8. 2015 zde podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný v řízení nejprve hodnotil, zda je Česká republika příslušná k posouzení této žádosti podle nařízení Dublin III, a dospěl k závěru, že nikoli. Z cestovního dokladu žalobkyně totiž zjistil, že byla v době podání žádosti držitelkou platného národního víza vydaného Polskou republikou (s platností ode dne 13. 7. 2015 do 30. 6. 2016), k posouzení její žádosti je proto podle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III příslušná Polská republika.

[3] Zabýval se také otázkou, zda v případě Polské republiky neexistují závažné důvody domnívat se, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení (čl. 3 odst. 2 věta druhá nařízení Dublin III). Konstatoval, že na úrovni Evropské unie ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by takové nedostatky jednoznačně deklarovalo. Ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko, které by požadovalo, aby se členské státy zdržely transferů žadatelů do Polské republiky, jako tomu bylo např. u Řecka.

[4] Vycházel proto z toho, že Polská republika je považována za bezpečnou zemi a ročně v ní požádají o mezinárodní ochranu tisíce uprchlíků, což svědčí o neexistenci obav z tamějšího azylového systému. Proto žalobkyni nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení o udělení mezinárodní ochrany ani přijímacím podmínkám nehrozí. Polská republika přijala příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a je nyní povinna převzít žalobkyni na své území a její žádost posoudit.

[5] Krajský soud se s těmito důvody ztotožnil. Vzhledem k tomu, že žalobkyně stavěla svou obranu na tom, že jí jako ukrajinské občance hrozí při předání do Polské republiky nelidské a ponižující zacházení, touto problematikou se zabýval podrobněji.

[6] Žalobkyně namítala, že polské azylové řízení trpí systémovými nedostatky. Dokládala, že žádosti ukrajinských státních příslušníků o mezinárodní ochranu jsou statisticky úspěšnější v České republice než Polské republice (ze 467 žádostí v ČR byl v 7 případech udělen azyl a ve 152 doplňková ochrana, kdežto v Polsku z celkových 1915 žádostí pouze ve 2 případech azyl a ve 13 doplňková ochrana). Krajský soud však tuto skutečnost nepovažoval za relevantní, neboť pouhé statistické výsledky dle jeho názoru nevypovídají o jednotlivostech každého případu. Pouze na jejich základě nelze dospět k závěru, že Polská republika nesprávně aplikuje nařízení Dublin III.

[7] Dále nevyhověl návrhu žalobkyně na provedení důkazu zahraničními novinovými články. Nepovažoval je za natolik seriózní zdroj informací, aby na jejich základě přezkoumával zákonnost napadeného rozhodnutí a hodnotil situaci v bezpečných zemích Evropské unie. V této souvislosti zdůraznil, že nemá žádné informace o tom, že by instituce (nejen evropské soudní, ale i jiné) působící v oblasti mezinárodní ochrany uprchlíků vydaly prohlášení o nehumánních podmínkách v polských zařízeních v průběhu azylového řízení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nejprve popsala, proč svoji kasační stížnost považuje za přijatelnou ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Dovozovala, že je třeba vyslovit názor k otázce, kterou Nejvyšší správní soud doposud neřešil, konkrétně k systémovým nedostatkům v azylovém řízení v Polsku, které se dotýká občanů Ukrajiny. Dále namítala, že došlo k zásadnímu pochybení, které mohlo mít za následek dopad do jejího hmotněprávního postavení tím, že krajský soud nesprávně posoudil relevanci navržených důkazů.

[9] Důvody své kasační stížnosti podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., konkrétně tvrdila nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem a vadu v řízení před soudem, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí o věci.

[10] Především namítala, že krajský soud nesprávně hodnotil relevanci jí předložených důkazů. Zdůraznila, že soudy jsou povinny zabývat se veškerými důkazními prostředky a nelze provádět jakési předběžné posouzení typů důkazů, které jediné jsou schopny prokázat určitou skutečnost. Soudy musí uvažovat o eventuelních systémových nedostacích v azylových řízeních členských států i bez existence zpráv příslušných mezinárodních organizací, neboť takový přístup by ve svém důsledku vedl k tomu, že by byla zcela omezena práva osob, které byly takovými systematickými nedostatky ohroženy jako první. Za této situace je také nepřipustné paušální odsouzení novinových článků (byť některé skutečně mohou být neseriózní a bezpředmětné).

[11] K závěru krajského soudu týkajícímu se statistických údajů uvedla, že pochopitelně nemohla předložit důkazy o všech azylových řízeních v Polsku, ale domnívá se, že rozdíl popsáný v bodě [6] tohoto rozsudku nemůže být náhodný a je zapříčiněn strukturními odlišnostmi. Rozdíl v počtu případů, kdy Polská a Česká republika udělily ukrajinským občanům mezinárodní ochranu, sice může být způsoben pouze tím, že přístup České republiky je vstřícnější. Stejně pravděpodobná, nebo i pravděpodobnější je však možnost, že polský přístup je z hlediska základního standardu lidských práv nepřijatelný a vykazuje znaky systematických nedostatků či nehumánního zacházení.

[12] Stěžovatelka se proto domnívá, že krajský soud dospěl k nesprávnému posouzení použitelnosti jí předložených důkazů a v důsledku toho důkazy neprovedl, čímž navíc zatížil řízení vadou, která mohla ovlivnit rozhodnutí soudu ve věci samé. Proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, vyjádření k žalobě a rozsudek krajského soudu, se kterým se ztotožnil. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je zastoupena advokátem. Vzhledem k tomu, že projednávaná věc je věcí mezinárodní ochrany, v souladu s § 104a s. ř. s. se dále zabýval otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, kasační stížnost by odmítl jako nepřijatelnou.

[15] Vymezením neurčitěho pojmu *přesah vlastních zájmů stěžovatele* se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. Jedním z případů, kdy kasační stížnost vlastní zájmy stěžovatele přesahuje a kdy tedy může být přijatelná, je tehdy, kdy se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[16] Právě taková situace nastala v nynější věci. Kasační stížnost stěžovatelky se týká výkladu čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III, respektive možnosti vyvrátit domněnku, že členské státy jsou bezpečnými zeměmi, a způsobu, jakým tak lze učinit. Tyto otázky nejsou v judikatuře Nejvyššího správního soudu dostatečně řešeny. Pro úplnost lze dodat, že kasační stížnost se přímo nedotýká tvrzených systémových nedostatků azylového řízení a přijímacích podmínek ukrajinských žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice (z tohoto důvodu dovozovala přijatelnost kasační stížnosti stěžovatelka). Její podstata spočívá ve zpochybnění důvodů krajského soudu, pro které nepovažoval předložené důkazy za relevantní.

[17] Nejvyšší správní soud následně přistoupil k věcnému přezkumu napadeného rozsudku, a to v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přezkumem v tomto rozsahu dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[18] V projednávané věci je nesporné, že na základě pravidel pro určení příslušnosti členského státu obsažených v kapitole III, konkrétně čl. 12 odst. 2, nařízení Dublin III je k posouzení žádosti stěžovatelky příslušná Polská republika, která přijala příslušnost k posouzení stěžovatelčiny žádosti o mezinárodní ochranu. Stěžovatelka však zpochybňuje, že je možné ji do tohoto státu přemístit, jinými slovy domáhá se výjimky z aplikace pravidel pro určení příslušnosti na základě čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení. V kasační stížnosti konkrétně brojí proti tomu, že krajský soud nepřiznal relevanci důkazům, které za tímto účelem předložila.

[19] Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III *[ž]ádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které [n]ení-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení*

pokračování

příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

[20] Uvedená úprava byla přijata v reakci na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek velkého senátu ze dne 21. 1. 2011, *M. S. S. proti Belgii a Řecku*, stížnost č. 30696/09) a judikaturu Soudního dvora Evropské unie (rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech *N. S. proti Secretary of State for the Home Department*, C-411/10, a *M. E. a další proti Refugee Applications Commissioner a Minister for Justice, Equality and Law Reform*, C-493/10, Sb. rozh., I-13905). Soudní dvůr tedy již podal výklad pravidla unijního práva, které je v projednávané věci třeba aplikovat, byť tak učinil ještě dříve, než bylo zakotveno v nařízení Dublin III.

[21] V citované věci vycházel z toho, že evropský azylový systém je vystaven na zásadě vzájemné důvěry a předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv Evropské unie, Ženevské úmluvy i Evropské úmluvy o lidských právech, jinými slovy na domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a žadatele o mezinárodní ochranu je do něj možné přemístit (body 75 až 80 rozsudku).

[22] Dovodil však, že tato domněnka je vyvratitelná, jelikož nelze vyloučit, že systém v praxi v určitém členském státě naráží na závažné funkční problémy, tudíž existuje riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy (bod 81).

[23] Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit (body 82 až 85). Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení (bod 86).

[24] Nejvyšší správní soud aplikoval uvedené závěry v projednávané věci a dospěl k tomu, že stěžovatelkou předložené důkazy skutečně nemohly vést k vážným obavám o dostatečně intenzivních nedostacích. S názorem krajského soudu se tedy ztotožnil.

[25] Nejprve se zabýval relevancí předložených statistik. Stěžovatelka jimi dokládala systémové nedostatky azylového řízení v Polské republice (tamější azylové řízení dle jejího názoru uvedeného v žalobě neskýtá záruku, že nebude navracena do země původu před řádným posouzením žádosti).

[26] Argumentaci v kasační stížnosti soud přisvědčuje potud, že statistický rozdíl mezi úspěšností ukrajinských žadatelů v České a Polské republice je dle tvrzení stěžovatelky natolik významný (srovnej bod [6] tohoto rozsudku), že jej nelze jednoduše vysvětlit jako náhodu nebo rozličným složením žadatelů o mezinárodní ochranu v obou zemích. Svědčí o přísnějším postupu polských orgánů.

[27] Na druhou stranu tento rozdíl sám o sobě nepředstavuje okolnost, pro kterou by se žalovaný či soud měl vážně obávat, že stěžovatelčina žádost nebude v Polsku

dostatečně posouzena a že dojde k jejímu navrácení na Ukrajinu v rozporu se zásadou *non-refoulement*. Jedná se o možnou indicii, která však bez poznatků o tom, že by posouzení žádostí ukrajinských občanů ze strany Polské republiky bylo pouze paušální, formalizované, nezohledňující specifika konkrétních případů a bez možnosti účinného opravného prostředku, nevede k vážné obavě ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III. Přísnější přístup totiž sám o sobě ještě neznačí, že žádosti o mezinárodní ochranu nejsou dostatečně posuzovány.

[28] Ze stejných důvodů nebyl podstatný odkaz stěžovatelky na polský internetový článek, kterým chtěla prokázat, že polské orgány přísněji posuzují možnost vnitřního přesídlení, a proto ukrajinským žadatelům méně často udělují doplňkovou ochranu.

[29] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud upozorňuje na závěr krajského soudu, že navrácením stěžovatelky na Ukrajinu by nedošlo k porušení zásady *non-refoulement*, protože pochází ze Lvovské oblasti nacházející se na západě Ukrajiny a válečný konflikt se týká východní části země (bod [14] napadeného rozsudku). V souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu nelze současný konflikt na Ukrajině klasifikovat jako totální, tedy takový, kdy by každý civilista byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy, a je lokalizován ve východní části země (srovnej např. rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, publ. pod č. 1840/2009 Sb. NSS, usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, a mnohé další). Soudu nejsou známy skutečnosti, pro které by bylo třeba tento závěr přehodnocovat, a ani stěžovatelka proti němu v kasační stížnosti nic nenamítala. Není tedy zřejmé, jakým způsobem by dle jejího názoru mělo v souvislosti s polským azylovým řízením dojít k porušení zákazu nelidského a ponižujícího zacházení.

[30] Soud se dále zabýval relevancí důkazů novinovými články (stěžovatelka v žalobě odkazovala na internetové zdroje, které měly doložit systematické nedostatky jednak azylového řízení, jak bylo uvedeno výše, jednak přijímacích podmínek ukrajinských žadatelů o mezinárodní ochranu) a námitkami proti neprovedení těchto důkazů v řízení před krajským soudem. Shodně jako krajský soud dospěl k závěru, že samy o sobě nemohou vést k vážné obavě ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III.

[31] Předně je třeba zopakovat domněnku, že Polská republika je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. K opačnému závěru by bylo možné dospět pouze tehdy, pokud by byl prokázán opak.

[32] Z výše uvedeného (body [21] až [23] tohoto rozsudku) dále vyplývá, že každé porušení základních práv určitým členským státem se automaticky nedotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a přemístění žadatele do tohoto státu. Skutečnosti, které by k vyvrácení domněnky bezpečné země vedly, proto musí splňovat určité kvalitativní požadavky.

[33] Pro existenci *vážné obavy* je dále nutné, aby k takové obavě byl dostatečný důvod, jinými slovy aby důkazy, které pro ni svědčí, byly závažné. S tím souvisí také hodnocení důkazních prostředků (v tomto případě novinových článků).

pokračování

[34] Nejvyšší správní soud shodně jako krajský soud má zato, že pro vyvrácení domněnky bezpečné země nedostačuje důkaz novinovým článkem. Za situace, kdy instituce působící v oblasti ochrany práv uprchlíků, respektive žadatelů o mezinárodní ochranu, mají dostatečné možnosti k tomu, aby stav v jednotlivých zemích monitorovaly, lze oprávněně očekávat, že by na existující vážné nedostatky upozornily. Řeč přitom není jen o soudních institucích, tedy o Evropském soudu pro lidská práva a Soudním dvoru Evropské unie, jejichž rozhodnutí logicky přicházejí s určitým časovým odstupem (v tomto směru má stěžovatelka pravdu), ale především o Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, případně Evropském podpůrném úřadu pro otázky azylu a dalších organizacích, ať už vládních či nevládních. Ty reagují o poznání rychleji a o situaci v jednotlivých zemích informují. Pokud žádná z těchto institucí nevydala prohlášení o systematických nedostacích polského azylového řízení nebo tamních přijímacích podmínek, nelze k takovému závěru dospět pouze na základě informací obsažených v novinových článcích.

[35] Pro ilustraci lze uvést podklady, ze kterých vycházel Evropský soud pro lidská práva ve věci *M. S. S proti Belgii a Řecku* citované shora, kde mj. konstatoval porušení čl. 2 a 3 Evropské úmluvy o lidských právech ze strany Belgie tím, že předala žadatele o mezinárodní ochranu do Řecka. Jednalo se o velké množství zpráv národních, mezinárodních i nevládních organizací z let 2006 až 2009 (viz body 159 a 160 rozsudku). Žadatel o mezinárodní ochranu přicestoval do Belgie v roce 2009 a jednání belgických orgánů, kterým došlo k porušení jeho základních práv, proběhlo v témže roce, tj. zprávy, ze kterých soud vycházel, tomuto jednání předcházely. Ještě před odjezdem žadatele navíc Vysoký komisař pro uprchlíky zaslal belgické ministryni pro migraci a azylovou politiku (*Politique de migration et d'asile*) dopis vypovídající o nedostacích řeckého azylového řízení a tamních přijímacích podmínkách, ve kterém současně doporučil zastavení transferů do Řecka (bod 194 rozsudku). Soud mj. vyzdvihl, že fakta svědčící o těchto nedostacích byla známá a vzhledem k vysokému počtu zdrojů snadno ověřitelná (viz např. bod 366). Jinými slovy belgické orgány měly a mohly vědět, že existuje vážná obava, že řecké azylové řízení a přijímací podmínky trpí systematickými nedostatky, se kterými je spojeno riziko nelidského a ponižujícího zacházení.

[36] Lze tedy uzavřít, že závažné důvody domnívat se, že ve členském státě dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení, mohou být založeny pouze na důkazních prostředcích určité kvality. Novinové články ji nenaplnují. Krajský soud tedy nepochybil, když je považoval za irelevantní a navržené důkazy neprovedl.

[37] Důvodná nebyla ani námitka stěžovatelky, že popsáním způsobem by došlo k odepření ochrany prvním případům svědčícím o systematických nedostacích polského azylového systému a přijímacích podmínkách. Nelze vyloučit, že v některých případech může dojít k porušení základních práv žadatelů o mezinárodní ochranu, jak však bylo výše uvedeno, ne každé takové porušení vede k závěru, že žadatele nelze do této země přemístit. Musela by existovat vážná obava, že se jedná o systematické nedostatky. Je přitom zřejmé, že excesivní a ojedinělé případy nemohou obavu o takových nedostacích založit.

[38] Nejvyšší správní soud dodává, že postup, kterého se stěžovatelka domáhá (tj. posouzení její žádosti v České republice, nikoli v Polské republice, která je podle kapitoly III nařízení Dublin III příslušná), by ve své podstatě obcházel pravidla a smysl nařízení Dublin III. Cíli tohoto nařízení je nejen racionalizace posuzování žádostí o azyl (mezinárodní ochranu) a zabránění zahlcení systému povinností státních orgánů zabývat se několikanásobnými žádostmi podanými stejným žadatelem, ale také zvýšení právní jistoty, pokud jde o určování státu odpovědného za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Tím nařízením směřuje k eliminaci tzv. *forum shopping*, respektive *asylum shopping*. Okolnosti projednávané věci svědčí o tom, že stěžovatelka se snažila dosáhnout posouzení své žádosti v České republice právě proto, že se domnívá, že rozhodnutí zdejších orgánů by pro ni mohlo být příznivější. Požaduje tedy postup, kterému má existence nařízení Dublin III zabránit. Jakkoli může být tato snaha lidsky pochopitelná, z výše uvedených důvodů jí nelze vyhovět.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil žádné z kasačních námitek ani neshledal vadu, ke které by musel přihlídnout z úřední povinnosti, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodoval, neboť bezprostředně po shromáždění podkladů rozhodl ve věci samé.

[40] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

[41] Ustanovenému zástupci stěžovatelky Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby spočívající v další poradě s klientem přesahující jednu hodinu (advokát doložil konání porady dne 20. 1. 2016 od 9.20 do 10.30 hodin) a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] v celkové výši 6 200 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna je dále navýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená dle citovaného zákona, činí 1 428 Kč. Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 8 228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu